

Utklipp fra Sliten Hoppe & Luskende Cockerspaniel(2015/2016)

En merkelig fantasirik tekst om å skrive og å glemme ført i pennen av Noen med en Spydig tone.

*Takk til Stjernehimmelen
det var*

Ja en gang til: Vis meg eller frels meg eller stopp elva eller ta meg med til elv og (nei..det er ikke sånn den er? Dere som har peiling på musikk kan jo fylle inn etter skjønn), vis meg hvordan man gjør for Hun vet det ikke og ikke Han heller og de er fortsatt som fremmede for hverandre?

Hva skulle Han gjøre liksom? Det var for å hooke(dette er selvsagt Spydig sitt ordvalg, ikke hans) henne sa Han fordi de jo fortsatt oppførte seg som fremmede overfor hverandre og selvsagt skulle Hun få betalt jada det skulle Hun, Han hadde funnet den teksten blant sakene hennes, og hva annet kunne Han gjøre enn å helt enkelt låne den, ja nappe den med seg og aldri returnere den (*senere sa Hun jo til mange at Hun hadde sett Han inne i leiligheten sin en dag Hun kom hjem, Hun så jo kroppsspråket hans og alt var Han på den kroppen, Han var så smidig atte som ei katte og Han skvatt da Han så henne, Hun så at Han forsvant ut gangen, og da når Hun fortalte det: At Han hadde vært inne i hennes leilighet mens Hun stod utenfor og tittet inn på Han, så trodde jo alle at Hun var sprøere enn sprø og hallusinerte, nei hvorfor skal man tro på noen som allerede muligens hadde iverfall en diagnose og snart på grunn av sviktet, eh sviket, sikkert skulle få flere?*), og lage en vakker sang av den som med andre tekster og jada det var jo flaks da at noen fikk en pris for den sangen eller var det albumet og det var da Han kom på døra hennes og de hadde fått til en ordning og det var ganske rett etter det at Hun poppet, Hun gikk i blomstring og Han bare hentet henne. (Og for de av leserene som nå tenker: *Men hva er det Hun påstår* ((jeg blir sint/fortvilet/sorgtung over insinuasjoner om tekststjeling) så vises til side 112-119) (Ja la det være fullstendig klart: at her er ingenting skrevet i stein)(men disse sidene er ikke her.)))

hva

Og ja Hun hadde jo sittet på den festen og ikke en gang tenkt: Men det er *jeg* som har skrevet den. *Det er jeg, det er jeg! Det er jeg!* Det kunne Hun jo tenkt mens Hodet slang til høyre og venstre fordi Hun så seg så ivrig rundt, og ørene, eh jeg mener håret selvsagt, mens håret flappet fra side til side *ikke ulikt ørene* på en Cocker Spaniel. Hun hadde sunget med mens Hun så Han være stressa over at Hun sang feil, det var merkelig at dette skulle være starten på et samarbeid på ordentlig liksom når Han faktisk ikke løftet en finger for det (*Sårbar: Jeg ler jeg. Jeg blir så sliten av at dere er så paranoide og skeptiske*)(Sårbar er utelatt i denne sikkert printbare versjonen for nett).

-----*-----

Roses, Poses, Kvinnenavn/A Blip/Blot/Blob(?) on sb's Character
Andre var Modigere enn henne, heldigvis

De hadde rett på et vis, men noe handlet jo om det å være ødelagt av andre mennesker og ikke ha utviklet sunn grensesetting og god selvtillit og i tillegg være ensom, egentlig. Og dessuten som en følge av det tro å av hele sitt hjerte at Hun bare *ved å være til* ville komme til å ødelegge andre.

For altså, hadde Hun ønsket å være anonym fordi Hun skammet seg? Hadde Hun ikke sagt at De i så fall aldri måtte nevne henne, og kom Hun ikke som vanlig med en liten historie som De kunne servere hvis De ble spurt?

Senere

Tok mistenksomheten henne og Hun lurte på om ryktet hadde spredd seg om at Hun led av Glemsomhet, for det gjorde Hun jo, ja traumatiserte gjør jo gjerne det.

For helt sikkert var det jo at det kom et raus av tekstene hennes etter at Hun hadde begynt å si rundt og forbi: Forresten lider jeg av Glemsomhet. *Forresten* så har jeg et gapende svart høl i hodet. *Forresten* så har jeg aldri møtt deg. *Forresten* kan du blåse meg gjennom ørene, ja det kommer ut på andre siden det pustet ditt hvis du bare prøver. Prøv da vel og pust meg inn i øret og sjekk det selv, ja dama er jo helt blåst sant. Nikk det rundt til alle sammen, *en go og og gogo*.

Verst var det jo at hele mappa som het fff var borte
Hun hadde hatt en kopi i en brun pappboks på kontoret
den var og borte

og var det ikke

Jo Hun våknet av at Hun hørte seg selv rope

Hvor er tekstene mine!

Hvor er tekstene mine!

Hvem har tatt tekstene mine!

Ja og det var et flashback det og, ikke bare en litt vel levende drøm.

Hun hadde hatt dette rare navnet fff på den mappa for at Hin og Hen ikke skulle få snusen i Hennes små tankedrypp, ah for et dobbeltliv. For hva? Hva kunne skjedd? Hva kunne bli sagt? Gjort?

Jeg, Bomba

Hun: Hvis alle visste ville det gjort meg svakere.

Spydig: Ja det stemte jo, opptil flere fikk med slik *kunnskap* godt tak i fletta di.

Hun: Den fletta er di også.

Slik, ja da er det på tide, med mange alternativ. En smørbrødtype med slike:

1.//

Hun slettet fff mappa da Hun skjønnte at det Hun skrev var obsessive, manipulerende osv som ei som kalte seg Kråka sa. /Han slettet mappa etter å ha tatt cden og oppdaget den verdien tekstene hennes kunne få i et velsmurt maskineri. /De slettet mappa etter at de skjønnte at de var iferd med å slå igjennom på *Den Andre Siden*, som også kan være *Nedenfor*, og da sukket Hun bare og sa: **Jeg trodde dere hadde alt** (de hadde alt og mer til) og: *Jeg skjønner dere ikke. Forstår ikke hvordan dere er skrudd sammen. Hvordan kan dere ville grabbe til dere mer når dere har det dere trenger*

og ikke gråt
når du ser Han
når du ser dem sveisne på
der de henger rundt en pool
glem
Han sa
håret ditt blir grått
du kan jo bare farge det

vel
faktisk
hadde Hun ikke råd til det

men sitte med vinden i det gråe håret
en sommerkveld
og takk: Hud og Hår, et praktisk Hylster for kjøttet mitt.
det kunne Hun.

(Ja er ikke det oppløftende? Å være et Hylster?)

2. Eller (Ditt er Mitt)

Hun hadde en greie med en kjip Han som også var så god i engelsk at Hun ble avhengig av at Han oversatte tekstene Hennes og dermed så ble Han stående på papiret som tekstforfatter selv om det egentlig var Hun som var hjernen og det var også sann Hun finansierte den leiligheten som Han nå bodde i og Han så vonbråten på Henne og lidende ut når Hun snakket om at det ikke var rettferdig, da sa Han at det handler jo om *kjærlighet ikke penger*. Dessuten la Han til: *Var de jo gift og da var jo alt hennes praktisk talt hans, sant?*

3. Back This Way

Eventuelt var Han ikke kjip. Og det med leiligheten er bare oppspinn. (Ingen tjener på låter eller musikk, de jobber på AKS alle sammen). Og Han stod ikke som tekstforfatter. Ingen av dem altså. Et bryllup hadde funnet sted en gang (om natta såklart), og bruker du google vil du finne det- garantert. Du kan for eksempel prøve med søkeordene: *Kryptisk*, eller *katakombe*, *ser ut som en brudekjole*, *under Oslo*. Men om det har noe med dette å gjøre? Det hadde jo vært kult hvis det hadde det.

4(1). SMothered Spine & Silened Tongue

Den dagen forsvant Tekstforfatteren. Hun ble borte mellom kål, poteter, fiskepinner, og forakt. Det var så spennende, tenk hvem Hun hadde hatt på telefonen den dagen. Så Hun løy ikke,

slik noen plutselig påstod, om det å skrive. Hun bare modererte seg selv etter Omstendighetene. Og Omstendighetene var uten hund og bil, men med alt annet. Det var ikke rom for å være no sjel. (Denne lille teksten med ordet *sjel* i 4(1) erstatter et fint dikt som er på en av 10 minnerpinner, men disse er utilgjengelig for øyeblikket(av sikkert like mange ulike grunner)Diktet beskriver selvsagt det å forsvinne for husfredens skyld mye bedre. Men men.))

4. Tunes

Han hadde så stivt kroppsspåk, og innimellom frøys blikket hans akkurat som hennes. Hun klarte ikke, når Hun først var inne i et pusete kostyme, annet enn å gi ham en bamseklem. Hun pleide ikke det, men når noen virket mer fortapt enn henne så var det et enkelt valg: Jeg klemmer ham! Samarbeidet ble og fruktbart, men bare til Hun oppdaget at Hun ikke ble referert til eller kreditert et eneste sted. Nettsiden til han og kompisene var fulle av referanser til hverandre, til inspirerende blogger, vennelister på facebook lange som uvær, men Hun: tekstforfatteren, var Ingen.

5. Initiativrik

Han var snill og forelsket og hjalp Henne frem med kontaktene sine, men da Han stadig fikk seg nye elektroniske dibbedutter og dyre merkeklær selv om Han hadde slakke dager, så ble Hun sjalu og barnlig. Hun skrev en fæl mail som Hun ikke klarte erkjenne at Hun hadde skrevet og sendt, og dermed trakk Hun rullegardina ned. (se side 61)(som ikke er med her dessverre).

6. Frenetisk

Han sa Han kunne være soldaten hennes. Da Han viste seg å bli den svikefulle soldat så ble de like ødelagt begge to. Da Han etter kraftig irrettesettelse fra hele sin egen familie startet en frenetisk ferd for å reparere, gjøre det godt igjen, så var det også starten på både Hun og Han sitt sammenbrudd, og effektiv og kreativ bruk av dissosiative forsvarsstrategier hos begge. Høres det komplisert ut? Neida. Vi har jo som nevnt google, hvis du ble nysgjerrig mener jeg.

7. Løgnfull, projeksjon eller selvmotsigelse

Han var en fantastisk fyr og Han hjalp Henne. Men Hun sviktet og feilet og utleverte Han i tekst etter tekst sånn at Han til slutt fikk nok og eksploderte, noe annet var jo at Hun aldri sånn som Han, skrev kontrakter, nei Hun gjorde jo alt(skrev) i en følelse og var manisk opptatt av å skrive når Hun skrev og da bare pepret(det er selvsagt en overdrivelse) Hun tekstene ut på de Artistene Hun fant interessante. Av og til skjønnte Hun hva Hun hadde gjort og bønnfalt dem om å kreditere hennes bidrag, men da hendte det Hun fikk et spydig svar i retur og ivertfall En kalte henne det man kaller noen som prøver profitere på andres Suksess og det selv om En brukte alt Hun hadde skrevet av seg i en tekst om den devalueringen noen gutter Hun kjente gjorde av damene sine når de kom med diverse hjem fra jobben og sa at de elsket ham og kjøpte gaver fordi de tenkte på ham. Og så skrev disse mennene hatefulle sanger og bøker om disse damene som da bare svarte: *Du skjønner deg ikke på kjærlighet.* Hun hadde sittet helt stille og blek og hørt på dem og det Hun gjorde da Hun kom hjem var å skrive selvsagt, fra *kvinnernes perspektiv*. Og deri ligger jo også noe av dette nemlig at:

8. Uttrykk deg

Hun ikke snakket med verden *før etterpå*. Da kunne Hun skrive om alt da, fra det Hun hadde hørt til at vold hvordan det var og drømmer man hadde for barna sine og det man sverget seg på for Barnet sitt og det som skjedde med Type og som hadde skjedd med Han, og om sjalusi og hvordan kvinner burde elske kroppen sin og strekkmerkene (at kvinner rundt omkring trodde en Mann hadde skrevet det var jo nå ganske ironisk, men helt klart også hennes drøm

(at Mann ikke brydde seg om strekkmerker eller sig i kroppen).

9. Etterslep

Hun snakket ikke med verden før etterpå, men måtte det, og oppdaget at Artister av og til laget sanger med tekstene til Fans hvis disse gikk med på å gjøre det uten å oppgi at Disse Fansa nettopp var tekstforfatteren(e) og i tillegg måtte Fansa også passe på å si at de ville slette hele teksten av hensyn til Artisten (sånn at det ikke kom noe rettighetsbråk slengende dersom låta med teksten i ble en hit.).Ja det stod det på et nettsted at det var veldig viktig å skrive (og også gjøre): *At jeg sletter teksten etter at du har fått den.* Å ha tilgang på følelser, men mangle en outlet var sånn sett perfekt, og dernest ha evnen til å google og finne frem til Musikk og Artister Hun likte i nattens mulm og mørke- det var som hånd i hanske det.

Noe annet var at Hun kanskje egentlig hadde forventet at Artister oppga tekstforfattere i omslaget. Da det gikk opp for henne at det ikke var sånn ting foregikk (Hun stod på Platekompaniet mens Hun rugget på en barnevogn og samtidig stirret Hun tomt ut i lufta med et halvåpent platecover inne i en slapp hånd), så tok Hun en telefon. Og joda Artist A kunne fortelle at Hun hadde oppgitt sin tremening i eller hva det var som tekstforfatter i stedet for Henne fordi *denne hadde hatt problemer med narkotika og trengte å komme på rett kjøl i livet.*

10. Hemmelig

11. En sen natt gikk Hun i gulvet. Det ble starten på en spissrotgang mellom rettssaler, vantro blikk, stalking, morsomme kommentarer og gjøglig på gebrokne dialekter(som holdt henne våken) i bakgården til langt på natt.

12. Trolig 1

Hun og Han skrev sammen og møttes i skjul om nettene. De var gode på det begge to. Av og til slapp Han en liten setning ut i lufta der Hun var, som for eksempel nå skal jeg skrive for LLalalal a og men jeg hadde elsket å skrive for Hun med Sølvstøvletter, men hun har jo lagt opp. Han sa det med et sideblikk til henne og Hun fikk det alltid med seg, ikke sideblikket, men det bandet eller den sangeren Han nevnte. Så tok det aldri lang tid før tastene føk av gårde på rommet hennes og Hun sendte av gårde mailer til rette vedkommende. For eksempel slik: *Kjære Dame med Sølvstøvletter, jeg har jo hørt at du har lagt opp, men sånininsinså og sånn fordi jeg har noen gode argumenter.* Noe annet var at Han var grei og slapp henne til, det var jo Han som hadde Musikervenner og Kontakter, så så lenge de var sammen så, men så fort det ble slutt da merket Hun jo det: Hun hadde ingenting, ingen rettigheter, ingen tilgang på noe av det de hadde skapt. Han sa Hun skulle få fri. Eller var det omvendt. Få fri fra noen for å bli frisk. Jeg setter deg fri. Fri fra meg.

Frihet sånn at du kan bli hel. Hva for en frihet var det.

pshht

gå

i kroken din

dra teppet over

og dropp det blikket inn i speilet

for du har mistet

noe du aldri

vil få igjen

eller burde vært bortpå engang

13. Også trolig

Det var dumt, men et par år hadde Hun et Tilholdssted og det var Miljøet. De var alle [redacted] / [redacted] og Hun ga de tekster og rosenrøde tanker og mange håp for lange morgener i senga og vekselvis [redacted] med melankolsk undertone, men det skjedde aldri, så derfor glemte Hun dem, og ble gradvis sprøere jo mer Hun hørte på radio. Det var altfor merkelig hvor ofte musikk kunne tangere helt spesifikke erfaringer(drømmer) Hun hadde da.

14. Skal og nevnes

Hun var og er sprø. Hun hadde hodet i skyene og innbilte seg en hel mengde ting. Og selv om [redacted] tekster var blitt borte fra skuffen, så var det ikke fordi noe kriminelt hadde skjedd. Nei, en liten Blå Fugl hadde flydd inn og nappet de med seg i nebbet sitt (sa Hun).

15. Eller

Hun hadde i nattens mulm og mørke ikke gått *rundt, ut og forbi*, nei snarere hadde Hun *hjemme i sin egen sofa* hørt altfor mye og intensivt på Nick Cave & The Bad Seeds sin B-Sides and Rarities. Og ut av det hadde Hun fått fikse ideer og skrivetrang.

16. Trolig 2

Eventuelt: Han og Hun skrev sammen, men så «utviklet» Han plutselig Glemsel han og, Han klikket på henne og fikk altså plutselig hukommelsestap selv om Hun utmerket godt syntes Hun så Han der inne i øynene hans. Etter at Hun måtte skyssse og tvinge Han med til psykolog glemte Han henne totalt og la henne for hat (Mennesker kan utmerket gjøre det hvis de føler seg truet), og trakket plutselig rundt i gata arm i arm med Bebe Rexha som til stadighet sang *I'm Gonna Show You Crazy*, noe som i seg var ganske ironisk. At Han i tillegg satt på alt av midler de hadde hatt og skapt sammen gjorde henne sprø på ordentlig, sånn at Hun faktisk ikke husket Han overhodet og ei heller Bebe Rexha, eller noen andre Han hadde introdusert henne for, som i grunnen var nesten hele Norges Musikk Miljø, så da snakker vi om ivertfall over 50 personer. Møtte Hun på noen av de 50 personene så ble blikket hennes blast og fjernt og Hun senket hodet ned mellom skuldrene ikke ulikt en struts.

17. Trolig 3

Det samme som i Trolig 2, bare omvendt. Og at det ikke var Han og Bebe Rexa, men Rebekka og MetallFyrMedBådeHjerteogHjernePåStell. Rebekka ble sittende på alt, og Hun var helt uinformert og det var Han og, og det var NAV og Skattedirektoratet også.

18. Mulig

Hun registrerte at Han kunne vært lillebroren hennes, for Han var født i et helt annet år enn henne. Og Han brukte henne på alle tenkelige vis. Hun var overrasket over at en så ung fyr kunne være så kynisk og innstilt på å klatre sånn *på kvinner* for å nå toppen.

19. Også sant

Han, ja det var bent frem ironisk at Hun endte opp med å kjøpe akkurat Han sin lille leilighet til langt over takst, når Han et par år tidligere i fellesskap med bekjente hadde loppet henne for det Hun eide og så atpåtil slang på et «*Der ble du hurt jenta mi*», og «*jeg naila den ass*». Men Hun hadde jo glemt det. Hva annet valg hadde Hun?

20. *Raljering*

Hun oppdaget at Han hadde skrevet om *henne*. Og ikke bare skrevet, men raljert. Han var en etablert skribent. Å men Hun skrev også. Han brukte noen av tekstene hennes for å få litt fart på Tilbakeferd fra Glemsel, men det tok henne flere år å oppdage det, for i motsetning til hans tekster så lå hennes som nevnt i bunker her og der, og i disse underlige mappene på en utdatert pc uten oppgradert programvare (som ordentlig brannmur), eller passord.

Når det endelig gikk opp for henne hvor noen av tekstene hennes plutselig turnerte tok Hun ham fatt, og krevde at Hun skulle frem i lyset og få sin bit av kaka, og da sa Han at Han nok med *interesse* skulle betale regningene hennes. I tillegg sørget Han for at Hun kom frem i lyset gjennom å få ansiktet på trykk i noen reklamer for Donald Duck. Ja Hun var jo glad i populærkultur, men Donald Duck? Herreminj, Hun ble forbanna selvsagt og tastet i rasende fart ned en tekst som siden ble en tekst noen fra Kina kunne skrevet, Hun tenkte at når den teksten blir publisert (og det ble den) så kommer Han til å komme og si *unnskyld*, men det gjorde Han jo ikke. I stedet dukket det opp en Edited Verson01 av den sangen. Så da begynte Hun å frekventere Miljøet hans for å komme med sin versjon av en historie som Hun ikke kjente seg igjen i. Noe som vel bare ble en ekstra strek under dette som alt var en etablert sannhet i alle Hagebyene i hele Oslo og det var at Hun var og ble en psykobitch.

21. *Introject*

Det var ingen Han, bare Hun. Han var en Indre Hjelper, en kladd av menn Hun hadde kjent. Hun plasserte Han ut i verden når det passet, og ble en Hun liksom sparret, småkjeklet og hadde innbilte samleier med.

Herreminj, nå er jeg oppe i 21 ulike alternativer. Det er, ja det gjør jo alt så lite trolig, sant? Jeg fortsetter uten nummer:

1-0 til deg

Hun fikk endelig en tekst igjennom til en Artist Hun også. Den handlet om undergrunn, brann og slappe håndledd som fører til uintendert ufrivillig sex. Da Hun nevnte det for Han, at en Artist skulle bruke teksten hennes, så kikket Han skarpt på henne og sa: *1-0 til deg*. Hun kvapp selvsagt og forstod ikke reaksjonen hans (*det skarpe blikket*) da alvoret i teksten umulig kunne eller skulle gi en sånn reaksjon fra noen som helst. Og at det burde kunne vokse og blomstre en bukett av tekster i stedet for en naturlig respons (for eksempel: hva faen sier du: 1-0?) utifra en sånn kommentar er jo *åpenbart*. For nå vet vi jo alle at det er sånn Hun er lappa sammen.

Da Hun sa

jeg skal nok få frem sannheten, så svarte Han: Vi vet jo alle og kjenner til at du er en som overdriver. Så hvem vil tro deg? L`chaim asså. Så gjorde han peace tegnet og gikk.

Innsmett

Hun hadde forundret innsett at Hun plutselig kjente en Låtskriver. Dette var før det ble hipt og kult bare så det er sagt. Låtskriver hadde morsom parykk og hull mellom fortenna, og han syntes tekstene hennes hadde potensiale. Dessuten lovet han henne Han, ja om han fikk den bunken tekster av henne så skulle han hjelpe henne å slå gjennom og også slå igjennom den hjertedøra til Han Du Vet blunk blunk. Men da Han Du Vet begynte å få en gryende forståelse for hennes utrolig seigliva følelser for Han Selv reagerte Han ikke med Varm Gjengjeldelse, nei heller med Skadefryd. Og Skadefryden flyttet dessverre inn i en hel skokk med andre mennesker, som vinket ironisk til henne på t-banen og lo bak ryggen hennes. Så da tråkket

Hun etter Låtskriver ned hele Bogstadveien og Karl Johan til de endte ved en grumsete elv under Vaterlandbru der Hun hulket *jeg tar livet av meg og la meg for alltid for guds skyld forbli anonym*. NadaProblema sa Låtskriver da mens Han tygget på et strå.

Bidrag

Hun var ikke gammel da Hun ble spurt om å lage et platecover. Det ble jammen ganske bra. På fest med Bandet ble Potensiell Kjæreste helt utrolig sjalu. Han dro frem noe og skremte vettet av alle, men spesielt Hun. Fra da av, nei Hun klarte ikke integrere det som en del av personligheten, at en Hun hadde varme følelser for føk rundt og klikket på det viset, så Hun utviklet det som kalles en parallell-løpende karriere. (Det er når du har to jobber uten å vite om det.((Det er ikke uvanlig.))(((Ha ha jo det er det selvsagt, det er høyst uvanlig, men og utrolig kreativt løst?))) Problemer blir det jo ikke av det før du må ha en som krever inn lønn for deg for den ene jobben, ja siden den ene delen av deg ikke må vite om det. Den lønna, den kan jo fort havne andre steder da? No? Den kan jo bli investert i ganske randomme greier.

Utgjort

Ja for nettopp: Da det viste seg at det Hun hadde skrevet hadde kastet av seg penger som Noen hadde *investert i noe Hun aldri ville få sin del av* så smuldret Hun ytterligere opp (Ja vi snakker om minst en leilighet som dessuten også ettervert inneholdt 1 stk Kone og opptil ett Barn og to Bikkjer og sikkert en hamster). *Jeg kan jo ikke dele leiligheten i to heller*, lo Noen.

Og alt på grunn av at jeg elsket noen gråt Hun bittert og det kveld etter kveld. Og år etter år. Ja og det er ikke tull. Hun fikk atpåtill strekkmerker av det. De lå som riller neders på korsryggen hennes. FRRT sa det når Hun dro fingeren over der. Jeg er merket for livet, sukket Hun da. Og det er selvsagt ment i overført betydning, all den tid Glemsel er en følge av traumatisering i relasjoner.

ForMassene

Hun skjønte for sent at det var en dårlig ide. Der «tråkket» Vokalisten scenen rundt i en åletrang jumpsuit som nesten delte henne i to, mens Vokalisten iblant klinte med Han over scenekanten og alle var enige i at Vokalisten hadde Kjærlighet som Mission. Hun så helt klart at det var ikke sånn, nei, Vokalisten *elsket at publikum elsket henne*. Og Bandet hennes var og veldig klar over det. De vekslet blick med Hun der Hun stod blant publikum, og de var like mørke som Hun sine, for de visste godt at Vokalisten ikke var blitt rammet av inspirasjon etter Brudd med Manager, men at det snarere var slik at det var Hun som hadde blitt rammet av inspirasjon etter å ha fått altfor mange utfordringer i fanget på en gang. Hun hadde i en dissosiativ tilstand(som sikkert også kan kalles automatskrift) skrevet og skrevet. Og Vokalisten oppga aldri tekstforfatterne sine, det var klart. Det ville sparke beina under det hele.

Og Vokalisten var ikke alene. Det var flust med Skribenter, Sangere og Frontpersoner der ute som ofte hadde blitt sviktet, dumpet, vært utro, opplevd tap, mistet 5 kilo, eller lignende, og det klaffet så bra det da. Når Musikk var blitt en religion for massene, så var det påkrevd at Vokalist eller Ditto knyttet en eller annen personlig historie til låtene sine som Media kunne referere til. Og dette ble ikke et problem(for henne) før en Han flere år senere satt på et offentlig kontor og fremstilte Hun som sprø fordi *«Hun innbilte seg at Hun var tekstforfatter»*, og det ble sagt for å undergrave hennes rolle som Mor, så da kunne Hun ikke annet enn å bittert konstatere for seg selv: At det ikke hadde vært verdt det. Alt Hun hadde skrevet, det ville aldri være verdt det å kjenne vurderende blick på det som hadde vært viktigere enn alt for henne: **Å være mamma for et barn.**

For Massene2

En Kollega påpekte beskt at *Vokalister et al* absolutt ikke var motivert av ondskap, selv om Hun åpenbart trodde det. Hun fikk selvsagt ikke gitt svar på det, men tenkte i sitt stille at Vokalister og Artister nok ikke var onde nei, men at *noen* Vokalister brukte Systemet og Media som unnskyldning var jo,

når Systemet og Media ble ivaretatt og oprettholdt slik det ble ga det folk både blod på tann og hender all den tid minst en tekstforfatter kollapset per år.

Og Systemet dro av og til med seg utfordringer som deres psykologspesialist- og forskerforeldre aldri hadde trodd kunne skyldes annet enn ei skakk-kjørt jente fra landet med rødt hår. Ja Hun ble vant til anklagende blikk og henslengte diagnoser. En av de sa til og med at Hun var ekstremt manipulerende. Nok en gang tenkte Hun ganske så stilt: Hadde dere bare visst hva deres sønner har blitt. *Ja de er drevet av ting de ikke burde drives av.*

+ *Bot & Bedring*

Noe annet er jo det å oppdage for sent at noen faktisk *har elsket deg*. Sånt er tragisk. Det hender folk blir spøkelses på ordentlig av det. Ja når de endelig dør etter et liv med lidelse, svik og lengting så fortsetter lidelsen og letingen: Du går igjen. For henne, så: Midt oppe i all mulig dritt i livet hennes så har noen gått rundt og forbi og rundt i gata der Hun bor, og elsket henne. Og så er det for sent. Plutselig er det for sent, og det er så trist at Hun prøver redde det ved å skrive ca 50 tekster om kjærlighet, som Hun slenger ut vinduet mens Hun skriker Samma Faen Kan Det Være! Bare ta dem, bruk dem. Jeg driter i det.

Smart, ikke sant?

+ *Bot & Bedring*² / The Big Idea

Han likte å se på musikk som religion. At Hun danset inn i natta til ting Han hadde skrevet likte Han og. Det var ikke mer i det enn det. At Hun trodde Han ivertfall hadde elsket henne en gang var kanskje *litt plagsomt*. Og Hun sin respons og svar hørte han faktisk ikke, Han var for opptatt av alt mulig annet til å få med seg at de ofte hadde skrevet et par låter hver på de platene Han var med på. Så når Han så henne på *sine* konserter ble Han fylt med irritasjon og syntes Hun burde ha kommet over Han snart. Ja Hun hadde jo helt klart en hangup på ham jез ass.

Ja så feil kan man ta. Han var en utskytningsrampe for en kvinne og så det ikke selv.

Vent da

Hun var lei av å vinke med knekk i hånden til [REDACTED] og ønsket heller være en av de som ga Kvinner Ett Dytt i Ryggen. Da det viste seg at Hun likevel trass i gode intensjoner ble utnyttet slik som Kvinner jo ofte blir så var det for mye å svelge så Hun satte strek over alt og alle som hadde hatt noe som helst med musikk, dikt og [REDACTED] å gjøre og kikket tomt på slike hvis de noen gang prøvde seg på et lite *hei neimen er det deg*.

Visst

Han hentet henne som den frukten Hun var. Plasserte henne midt i et gigaparty. Hun *følte* (jeg sier ikke at Hun ble det da sant) seg utnyttet, tingliggjort og sviktet. Så Hun skrev 5 tekster på rappen, og sendte de til rett fyr, ja en som tilfeldigvis og hadde vært midt i det gigapartyet da.

Og Hun ble ikke kreditert på omslaget selv om Hun som Hun sa, *men døh....* da tok det likevel bare omtrent tre år før Hun gjorde det igjen, skrev inn og mailet av gårde et knippe infame tekster *til samme person* uten annet krav og håp enn at de skulle bli brukt og rette opp noen feil Hun hadde gått seg på i de årenes løp. Det var helt utrolig at Hun aldri trakk lærdom av det, for det hadde jo faktisk aldri skjedd at en av hennes tekster i en sang hadde bidratt til en åpne samtale eller et liflig møte.

Hun skrev

Hun hadde ganske enkelt, ja for å gjøre det enkelt ettervert, enklere enn før da alt (av papirer) var hulter til bulter og hist og pist, puttet alt tekstmaterial inn på en ekstern harddisk. Da denne gikk i gulvet måtte Hun innom en bedrift som jobbet med nettopp sånt, at de som jobber med sånt kikket rart på henne da Hun kom og leverte den harddisken til reparasjon, og så enda rarere ut da Hun kom tilbake en uke etter, og de da sa *nei den hadde de ikke klart å fikse* og de hadde sånne store øyne da som sa skyldig herfra til helvete, så klarte Hun ikke si *jeg tror dere ikke og forresten vil jeg ha med meg harddisken selv om dere sier den er ødelagt for alltid*. Nei Hun lot den være igjen og prøvde glemme det hele.

Papirarbeid/

De slo sine pjalter sammen. Og du verden som det gikk unna. Men det vokste over hodene deres og Hun fikk seg heller ikke til å si at Hun likte små og skjeve band best, at Hun ikke var drevet av å tjene penger, ja at Hun ikke brøy seg så mye om DablaHits og sånne ting. Så en dag sa Hun det, at det bare var blitt administrasjon av det de hadde hatt. Hun trakk over seg glemsel og satt plutselig og mailet de skjeve og rare igjen. Og kjente seg både letta og merkelig sorgtung.

Til alt er glemt

De fikk ikke lov til å snakke med henne, sa de. Fagtermen for det er shunning. Hvordan håndtere sånt? Ja hvorfor fikk ingen lov til å snakke med henne lenger? Det var merkelig. Det hang ikke på greip for henne (hadde Hun feks kommet til å saksøke de? Hatt en kjip samtale med Skatt-Øst? Uff nei såklart ikke). Da Hun skrek til Han som stod bak det hele at Han nesten hadde fått henne til å utvikle en indre splitt, og den skrikinga tok sted med tilhørere fra ymse land, som for eksempel Tyskland, så dukket det opp innlegg på flere blogger etterpå: *Kan en person tvinge en annen person til å bli flere personer, ja haha det må det funderes på*, stod det. Men det fantes jo land hvor Hun ikke ble shunna, *heldigvis*.

Pink! Cherry! Forstill deg! Cøntri! Rap! med mere

Hun spurte Systemet, Bedriften og Selskapet om de ville kjøpe et knippe tekster av henne. De takket pent nei under capsen, mens Hun krympet seg. Inspirert som Hun ble tastet og sendte Hun til alle de banda som tilfeldigvis ble litt hotte året etter. *Skyld ikke på meg* sa Hun kokett når Selskapet (det ble jo en veldig passende skrivefeil), Bedriften og Alle Andre med Skjegg i Postkassen kikket olmt på henne. Nei Hun eide jo ikke yrkesstolthet.

Nå har

Hva gjør du når du må la hjertet vente? Lar Han hacke maskina di sånn at ditt blir deres? Så er det bare å skru på radioen for å bli litt oppløftet? Det er fantastisk romantisk. Og nesten så jeg skulle ønske det var sant. (Dette er selvsagt ironi, ok?)

Sprinkle

Hun skrev, det var aldri hemmelig det. Men da Hun forstod at Hun prøvde sprinkle over Alle, Andre og Enhver den omsorgen Hun selv egentlig trengte og savnet, så var skammen total og

Hun la et solid lokk på alt av overmodige skriblerier, *trodde Hun*.

Eventuelt dette også

Hun snakket med feil dame. Det var Rolig Fast Blikk som sa *Ingen reell relasjon, hvordan orker du det, best for alle om dere ikke blir et par, og du vil se at dette er det riktige*. Og dessuten: *Det må jo være noe feil med deg når du har det sånn som du har det, du må jo være traumatisert*. Hun ble perpleks og selvsagt når det seg inn i henne som sevje det Rolig Fast Blikk hadde sagt ble Hun også indignert, følte seg brukt, og sa til Han: Ikke ta kontakt jeg tar kontakt. Og like etterpå ble jaggu Rolig Fast Blikk sammen med Han i stedet for henne.

Hun ble sittende tvikroket over pcen i lang tid etter dette, og drysset ut over verden det Hun skrev, ja Hun sprinklet internasjonalt. Senere glapp alt sammen for henne, Rolig Fast Blikk også. Hun stusset når Hun så Rolig Fast Blikk, det gjorde Hun, hadde de mon en eller annen gang pratet sammen? Men aldri fortrolig over en kopp te en sen natt vel, nei? Rolig Fast Blikk satt ofte på Postkontoret (vel det kan vel neppe kalles noe annet enn en stol)(og da mener jeg selvsagt *det nye Postkontoret* som er presset inn mellom reoler med kneip på den ene siden og trantabletter og rug på den andre) på Tøyen og da stirret Rolig Fast Blikk rett frem og enset liksom ikke Hun. Nei, Rolig Fast Blikk lot som ingenting.

Uttrykk deg

sa han, som er Klok, og det er det eneste her som er helt sikkert, at det har blitt sagt.

Jeg vet, dette begynner å bli som den filmen, med Bjørk. Det vil vel ingen ende ta hvis jeg skal fortsette å ramse opp alternativer. Men det var nok kanskje ikke meninga at jeg skulle, ja jeg hadde faktisk tenkt at det skulle være så mørkt dette, for hvorfor skulle Hun ellers trenge et oppmuntrende postkort?(Det oppmuntrende postkortet har jeg utelatt her)(utover å nevne det nå da))

Det kunne jo hende at det bare var sånn at hunden hennes var død?

Eventuelt at Hun hadde mistet jobben?

Nei jeg tror heller at det er så svart som at noen ganske nylig har ringt fastlegen hennes for å si at nå er noe alvorlig fatt, for Hun *påstår at hun har skrevet sanger for kjendiser(noe Hun ikke hadde)(brukt ordet kjendiser altså)*.

Men ingen andre visste det, nei ingen *i hennes daglige liv* var klar over at det hadde vært hennes ventil: Å skrive. Hun hadde skrevet det av seg. Og skrev det fortsatt av seg.

Og når Hun så sier til Omegn: Jammen det er ikke det som er viktig for meg vel, om de er kjendiser eller ikke *skjønner dere*, og nei: Jeg har visst slettet de filene eller noe, så jeg har nok ingen bevis annet enn det jeg husker her inne (Hun slår pekefingeren mot skallen sin) så bare understreker Hun for de som er *bekymret* ytterligere den helt syke tilstanden Hun er i.

Hun burde heller sagt, *haha jeg kodd bare, såklart skriver jeg ikke tekster!* Jeg er jo langt fra skrivefør, og ikke kan jeg engelsk heller for jeg bruker jo *google translate*. Og da, når Hun sier det med google translate så kikker Omegn på henne og ja samstemt nikker de, Hun bruker jo google translate til den minste ting for så usikker er Hun, så nei Hun hadde nok tullet ja med de tekstene.

Men fastlegen hennes har ringt henne
og spurt henne ut:

Din Omegn sier, har fastlegen sagt,
At du skriver sanger for *kjendiser*?
Og det akkurat nå.

Men det er sikkert ikke rart,
om det virkelig er sånn,
at Hun er i ferd
med å gå opp i liminga etter alt

Og det sier fastlegen indirekte også: *En Eller Annen sier at du og påstår at du kan ha sett en Han på gata og at Han KAN ha himlet med øynene og geipet til deg idet du gikk forbi? Og at Han også KAN ha stønnet to ganger mens Han altså KUNNE ha geipet?*

Og Hun merker, at dette er spennende for fastlegen, dette er en dag utenom det vanlige for denne, for denne har fått et litt livlig toneleie som indikerer fryd, og ja fastlegen noterer svarene hennes med tastaturet: Klikklikketiklikk og For alltid vil det stå i journalen hennes: Hun har hallusinasjoner av en gammel elsker som liksom geiper(sic!) til henne.

Og fastlegen igjen, ja også sier En Eller Annen: *At du innbiller deg at du har vært utsatt for noe skikkelig kjipt.*

Hvor går veien fra et sånt sted?
Gjennom en oppslagstavle(postkortet).
My Dear,
står det.
Min kjære.

Men det da? Nei det.

En siste ting, noe Viktig og Oppklarende, med tittelen:

Kan jeg få bli med deg hjem
Hva har skjedd nå da.
Hun ble plutselig redd,
Hun var redd der blant folk,
hadde det noensinne vært annerledes?

Så jeg blir med deg hjem
når festen er godt i gang
sier Hun til Noen:

Jeg så deg i stad
da så du så snill ut:
Så du Noen, kan jeg bli med deg hjem?
Ja jeg er sikker på
at vi har en fremtid vi to.

Noen: Meg? Hør her jeg kom med følge. Og du, du kom hit med Kompisen min.

Hun: Å dere er venner,
at jeg er sammen med ham?
Å nei det bare
(hvisker: Han er, jeg tror han slo meg..jeg)
men du har kone
hun ja
å gud hun er vakker

unnskyld
nei
ja det var **idiotisk** av meg
og *virkelig*
Ja selvsagt
skal jeg skamme meg
hver eneste jævla gang
jeg kommer til å møte
på deg
i køen på Rema
skoleavslutningen
jobbmessa
kaffebaren
tombolaen på 17 mai
visst der er Hun
Hun som..

snek hånda si i di
og

Og du Noen
vil aldri forstå
hva som skjer i de
som bare vil finne
en redning og en utvei
ja et brannseil
og en bakdør.
Et vindskydd
og ei stille
ja en sjø sola
faller ned i
for det er kveld

-----*-----